

om dette blev ændret, vil jeg dog ikke kunne tiltræde Ændringsforslaget. Virksomheden som Ægteskabsforstander kræver nemlig en meget høj Grad af Nøjagtighed, og naar jeg har ment, at man uden for Kjøbenhavn og Købstæderne har kunnet gaa til særlig valgte Ægteskabsforstandere, har det hverken været, fordi jeg anser Ægteskabets Indstiftelse for en kommunal Sag, eller fordi jeg anser denne Ordning for i og for sig at give den mest absolutte Sikkerhed for, at alt gik til, som det skulde, og navnlig for, at Ægteskabsregistre blev rigtig førte, men fordi der uden for Kjøbenhavn og Købstæderne rundt om i Sognene ikke findes Embedsautoriteter, til hvem man kunde henlægge denne Opgave. Det er derimod Tilfældet i Kjøbenhavn, paa Frederiksberg og i Købstæderne, og jeg mener, at naar man ikke af andre Grunde er nødt til at gaa til valgte Ægteskabsforstandere, bør man lade disse Forretninger bero hos Embedsmænd, der ere oplærte til nøjagtig Iagttagelse af alle formelle Regler og til nøjagtig Indførelse i de paagældende Bøger og Registre. Man bør ikke uden tvungende Grund lægge Forretningerne bort fra dem. Der er saa meget mere Grund til i de store, tæt befolkede Distrikter, Kjøbenhavn, Frederiksberg og Købstæderne, at blive ved de allerede fungerende Embedsmænd, som der netop paa de Steder finder, forholdsvis set, nemlig i Forhold til den territoriale Udstrækning, langt flere Ægteskaber Sted end rundt omkring i de enkelte Sogne paa Landet, saa at, medens et uheldigt Valg af Ægteskabsforstander paa Landet kun vil medføre forholdsvis faa Ulykker, inden Fejlen bliver opdaget, vil et uheldigt Valg i en stor Købstadkommune kunne afstedkomme en stor Mængde Ulykker, en stor Mængde Uordner, inden det opdages, og der kan blive bødet derpaa, og maaske er det i flere Tilfælde for sent at bøde derpaa. Jeg maa derfor meget indtrængende anmode det høje Ting at stemme mod Ændringsforslag Nr. 15.

Nr. 16 og 17 kan jeg tiltræde. Jeg maa bemærke, at naar Lærere ved Folkeskolen i Lovforslaget vare udelukkede fra Valg til Ægteskabsforstandere, var det selvfølgelig ikke, fordi man gik ud fra, at de manglede de fornødne Kvalifikationer, men alene fordi de i overordentlig mange, man kan gerne sige de fleste Tilfælde høre med til Kirkens Embedsmænd, og naar man nu skulde have Ægteskabets borgerlige Side udsondret fra Kirken, har man ment det rigtigt at udsondre det helt

fra Kirkens Embedsmænd. Men paa den anden Side er det ikke noget, der i nogen Henseende kan være et Principsspørgsmaal, og da Kultusministeren ikke har udtalt sig derimod, kan jeg saa overordentlig godt tiltræde Ændringsforslag Nr. 17.

Ændringsforslag Nr. 18 kan jeg tiltræde. Nr. 19 og 20 henhøre under Kultusministeren. Nr. 21, 22 og 23 kan jeg tiltræde. Nr. 24 hører til den Del, der vedrører Kultusministeren. Nr. 25—33 kan jeg tiltræde. Derefter følger en Del Ændringsforslag til de særlige kirkelige Kapitler, som jeg altsaa ikke behøver at udtale mig om. Jeg skal dog over for det ærede Medlem for Vinderup (Svendsen) sige, at jeg tror ikke, at den Omstændighed, at den gejstlige Mægling ikke bliver nogen tvungen Sag ved Separationer og Skilsmisser, paa nogen Maade vil fremme Antallet af disse. Jeg tror, at den gejstlige Mægling allerede nu kun har nogen egentlig Betydning lige over for de religiøst vakte Personer, der ønske Separation eller Skilsmisse, men ikke over for andre. Over for disse Personer, der altsaa staa nær knyttede til en Præst, vil denne Præst selvfølgelig uden Hensyn til, om Parterne ere tvungne til at møde hos ham, søge at gøre sin Indfyldelse gældende og ogsaa kunne gøre det i lige saa fuldt Maal som, hvis de kom til ham i Kraft af Tvang. Jeg tror, det ærede Medlem overdriver i en gyselig Grad, naar han frygter for, at en saadan Bestemmelse som den — jeg ved ikke, om jeg forstaar ham ret — at den gejstlige Mægling ved Separationer og Skilsmisser skal falde bort, skulde medføre, at man kom ind paa Flerkoneri. Det ærede Medlem siger i alt Fald, at vi kan ikke bekæmpe Flerkoneriet ud fra det borgerlige Synspunkt. Jeg tror, det er en gyselig Overdrivelse. Jeg vil ingenlunde give mig ud for at være saa bibelfast, som jeg tror, at det ærede Medlem er, men dog vil jeg spørge det ærede Medlem, hvor i Bibelen Flerkoneriet er forbudt, om ikke netop Forbudet derimod skyldes det borgerlige Hensyn og er ført igennem af det borgerlige Samfund? Det kan være, at jeg har taget fejl, men det faar da være en Trøst, at jeg har en Autoritet som Morten Luther at kunne paaberaabe mig for min Opfattelse. Det ærede Medlem spurgte i Forbigaaende, om vi ved Lov kunde paalægge Underøvrighederne at arbejde om Søndagen. Ja, selvfølgelig.